

(Пресс РС)

Политичарима у нашој матици баш није лако са политичарима у нашем комшилуку. Што год да зину они у Београду, ови у Сарајеву се одмах увреде и наругуше. Њима се некако увек чини да би са Србима у БиХ, као малобројнијим, некако изашли на крај само да им није оних многобројнијих у Србији. Сећам се да је 1992. рат био већ почео, а у сарајевским медијима и даље се тврдило да је проблем само „мањина Срба, који су се одметнули заведени од стране србочетника и југоармаде, док већина српског народа у БиХ подржава јединствену, целовиту и међународно признату државу“. И када је конструкција да је мањина већина, а већина мањина постала сувише очигледна, настављена је прича о томе како све невоље у Босни долазе из Милошевићевог Београда. Али, после им није ваљао ни Коштуница јер је негде на Јахорини придржао калашњиков, ни Ћинђић јер је на Палама пекао вола, па ни Тадић јер је понављао да ће „Србија поштовати све што се три народа у БиХ равноправно договоре“. Није било сумње да ће се исто догодити и са новим председником Србије и да се једино чека повод. Томислав Николић је, ономад, само рекао да „Србија не својата РС“ и да је „народ у Српској тај који одлучује како ће живети“, те да „БиХ не функционише и полако нестаје пред нашим очима“, али да „Србија није та која ће је довести у питање“. И ето ти белаја! Бакиру Изетбеговићу је то била неодољива инспирација да му помене све по списку, осим мајке и оца. Од тога да грубо насрће на БиХ и вређа њене грађане, преко тога да негира геноцид у Сребреници до тога да ће као Милошевић, Шешељ, Караџић и Младић завршити у Хагу.

Шта је у те три реченице председника Србије толико испровоцирало председавајућег Председништва БиХ? То да „Србија не својата Србе у Српској“ и да „неће угрожавати БиХ“ могло је само да му годи, иако је пропустио да похвали. А исто важи и за оцену да „БиХ не функционише“ јер је често понављају и бошњачки политичари. Да „народ у Српској сам одлучује како ће да живи“, ваљда, такође, није спорно. Преостаје једино да је оно „БиХ полако нестаје пред нашим очима“ иритирало Изетбеговића млађег, макар било без икаквог основа. Садржајно исте констатације, само у неупоредиво оштријој, директнијој и конкретнијој форми свакодневно у Сарајево стижу из Бањалуке. Додик, Радмановић и други највиши руководиоци Српске говоре о „распадању БиХ“, „мирном

Зашто је Београд увек кривац

Пише: Ненад Кеџмановић
среда, 31 октобар 2012 12:02

разлазу", о „осамостаљењу РС" и сл. А да је тако, сведочи хронична криза двонационалних (ФБиХ) и тронационалних институција (БиХ), која је достигла врхунац током последње две године.

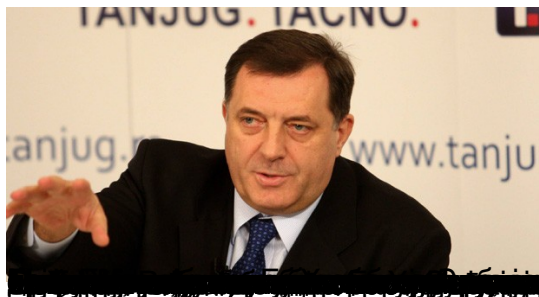
Најновији допринос кризи заједничких органа БиХ дао је сам Изетбеговић управо протестом који је упутио Николићу пошто се, као председавајући трочланог Председништва, није претходно усагласио са друга два члана колективног органа. Плус, „бранећи БиХ у име њених грађана", јавно је изрекао ноторну лаж, јер се грађани Српске, која обухвата пола БиХ, нису осетили ни „грубо нападнути" ни „увређени". Штавише, грађани Српске од Томислава Николића очекују да „матича", као гарант Дејтонског споразума, напослетку покрене питање враћања изворних надлежности ентитетима у БиХ. А шта је Бакир очекивао да каже председник Србије? Све и да је Тома рекао да „БиХ сјајно функционише и да сваки дан у сваком погледу све више напредује" опет Бакиру не би ваљало јер би, наравно, било схваћено као исмевање и ликовање. На оцене о БиХ које долазе из Београда Сарајлије пословично реагују много жешће него на исте или неповољније из Бањалуке, иако би било логично да је обратно: да су пречи мир и слога у кући него шта се измишља по комшилуку. Зашто, ипак, није тако?

Бошњаци се већ 20 година упињу да свету докажу да су рат 1992-1995. године, у мирној Босни, изазвали Милошевић и српски петоклонаши и да би без њих нагодни Бошњани три верозакона наставили да живе у мултиетничкој идили. У почетку су у томе и успели, али отварањем муслиманско-хрватског фронта у јесен 1993. и муслиманско-муслиманског у Цазинској крајини постало је јасно да се ипак ради о грађанском рату на националној основи, а не о спољној агресији. Политичким аналитичарима није било лако да се одмах престоје, па је једно време у светској литератури доминирао компромис: рат је почео као спољна агресија и завршио као грађански рат. Пошто тобожња предратна вишенационална хармонија није обновљена ни после деценију и по мира, више нико спољну агресију и не спомиње. Изузев бошњачких политичара, који, по навици, и даље упиру прст ка Београду.

Зашто је Београд увек кривац

Пише: Ненад Кеџмановић
среда, 31 октобар 2012 12:02

~~У овом чланку се не изражавају ставови аутора, већ само мишљење Танјуга.~~